

Farul Creștin

„Voi santeți lumina lumii”. Matei 5:14.

ANUL VIII. No. 45
Apare în fiecare Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lac Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămbătă,
9 Noiembrie 1940

UN DRUM PENTRU RIDICAREA BISERICILOR: EVANGHELIZAREA

de PETRU POPOVICI

Prea puțini dintre predicatorii noștri de azi caută să întrebuițeze evanghelizarea, așa după cum o întrebuițea Domnul Isus și apostolii. Obişnuim să facem serbări peste serbări, dar uităm că nu ele sunt calea de ridicare a bisericilor noastre. Serbările sunt bune, căci aduc bucurii și învi-rări, dar nu aduc niciodată bine-cuvântările pe cari le aduce evanghelizarea. Numai evanghelizarea e focul, e puterea dinamică care ne pune în mișcare. Ea e metoda care e folosită cu cel mai mare succes în toate părțile pământului. Ar fi bine ca, începând din toamna aceasta, să o întrebuițăm și noi mai mult. Probați și veți vedea că, într'o săptămână sau în zece zile de evanghelizare, când în fiecare seara se predică, biserica are să fie altfel de cum a fost mai înainte. Predicatorul are să fie mai plin de râvnă după sufletele pierdute, membrii au să fie mai înflăcărați și mulți pierduți vor fi întorși la Dumnezeu.

Să cercetăm acum câteva cauze cari, în mod poruncitor, ne cer să întrebuițăm acest drum.

Intâi, trebuie să ținem evanghelizări, pentru că bisericile de azi au nevoie de așa ceva. Dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că bisericile noastre au slăbit și încep să meargă în jos. Într'unele locuri poți vedea organizații frumoase, muzici sau coruri, bine instruite programe bogate, cu toate acestea, dacă cerce-tezi, ușor ai să găsești că lipsește adevărata viața spirituală. Pericolul amenință viitorul nostru. Unde vom ajunge peste zece sau douăzeci de ani? — trebuie să fie întrebarea care să frământă pe predicatorii și membrii noștri. Nu vă opriți cercetând căror cauza li se atribuie această stare, ci cău-

tați să faceți totul numai ca să puteți ieși din ea.

În vremea din urmă, mulți membri și chiar predicatori au căzut în păcatul trândăviei. Îi vezi că vin la casa de rugăciune, se așează pe scaun, când s'a isprăvit, pleacă și atâta-i tot; acesta e lucrul pe care spun că îl fac pentru Dumnezeu. Nicodată nu vezi pe vreunul să vorbească cu un păcătos despre dragostea lui Dumnezeu. Ceea ce face pe mulți să fie leneși în biserică e faptul că ei tăiesc în unele păcate, și atunci, cum poate el să ceară altuia să părăsească păcatul. Evanghelizarea îi va aduce la adevărata pocăință și îi va face lucrători harnici.

Altceva ce arată nevoia aceasta a bisericilor, e statistica membrilor. Sunt biserici și chiar comunități cari de ani de zile n'au avut nici un procent de creștere. Multe au stat pe loc în ce privește numărul, iar altele au dat chiar înapoi. Deschideți-vă ochii, iubiiții mei, și priviți nevoia bisericilor care nu vă va lăsa nepăsători.

În al doilea rând, **trebuie să ținem evanghelizări, fiindcă cei pierduți au nevoie de ele.** În lumea noastră păcatul s'a înmulțit nespus. S'a ajuns până acolo că a săvârși păcate, azi nu mai e o rușine, ci o cinste. Familii nenumărate au ajuns nenorocite în urma beției și a dușmăniei. Tinerii, cu duimul, au ajuns depravați. Toți aceștia poartă numele de creștin, dar sunt departe de așa ceva. Ei sunt pe drum spre iad, dar ar mai putea să fie scăpați. Mila față de acești nenorociți trebuie să ne împingă la lucru. Ai putea să stai nepăsător văzând pe cineva legat la ochi că e gata să cadă în prăpastie? Și ce mai gândești că, printre ei sunt poate și rudele

sau frații noștri! „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc”. Milioane de suflete au fost scăpate prin evanghelizări. Noi să-i lăsăm să se piardă și să nu întrebuițăm oare această cale? Nimic nu le poate da alinare decât numai Evanghelia lui Hristos, și atunci, să nu le-o dăm oare?

Astăzi sunt două puteri în lume: creștinismul și comunismul, întrebarea e: cine va birui? În această luptă nu are valoare sabia, ci Evanghelia. Puterile întunerecului caută prin comunism să înghită tot ce a sfânt. Vom lăsa noi să învingă? În timp ce ei își depun toate eforturile, se poate care ca noi să stăm cu mâinile în sân? Cuceriiți, fraților, pentru Hristos sufletele celor pierduți și va fi învins. Evanghelizarea e nevoia zilei de astăzi. Cine nu o va îndeplini, o va plăti scump. Dacă oamenii din satul sau orașul tău nu sunt toți mântuiți, înseamnă că trebuie să lucrezi cu Evanghelia încredințată ție. Asta nu e numai datoria unuia, ci a tuturor celor mântuiți.

Și în al treilea rând, **trebuie să evanghelizăm, fiindcă Domnul Isus a poruncit.** „Duceți-vă și predicați Evanghelia” — a fost ordinul Său, dat înainte de înălțare. Și ordinul nu se discută, ci se execută. Chiar dacă nu ar aduce evanghelizarea nici un folos, nici o binecuvântare și atunci tot ar trebui făcută, cu atât mai mult când are urmări așa de frumoase.

Băgați de seama porunca aceasta, e dată credincioșilor de pe pământ. Ingerii nu o pot îndeplini. Citiți cazul cu famenul din Fapt. 8:26 și vedeți că nu ingerul i-a predicat Evanghelia, ci doar a venit la Filip și i-a trimis pe el să facă aceasta. Tot așa e și cazul lui

(Continuare în pag. 3-a)

Farul Creștin**Foarte religioasă**

Apare sub îngrijirea unui comitet
 Girant responsabil: N. ONCU
 Redactor: Alexa Popovici

Anul VIII. No. 45 Sâmbătă 9 Noembrie 1940
 Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
 În străinătate 300 lei.
 În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
 trimiterea banilor înainte.

Redacția și administrația

Arad, Str. Lac Barna 4.

Căștelor: N. Oncu, 1466, Str. Blanduziei

DELA REDACȚIE

Vă rugăm ca, îndată ce nu primiți
 vreun număr din FARUL, sau CALAU-
 ZA, să ne scrieți fără întârziere. Dacă
 aveți vreo dovadă că, undeva, poșta nu
 vă servește bine, să ne informați și de-
 spre acest lucru ca să putem face recla-
 mația necesară.

* * *

Noi, de aici, facem tot ce putem ca fie-
 care abonat să fie servit bine. Ne dăm
 seama că acesta e lucru sfânt și de aceea
 vrem să-l facem ca pentru Domnul.

* * *

Rugăm din nou pe acei, ce sunt
 în restanță pentru „Farul” să ne
 trimită restul la caseria Farului.
 N. ONCU ARAD, str. Blanduziei
 No. 4.

* * *

Rugați-vă Domnului ca orice suflet ne-
 mântuit, care citește această foaie, să
 afle lumina crucii lui Hristos.

Literatură creștină

Biblii

Cărți de poezii

Cărți de cântări

Comandați contra ramburs dela:

Depozitul de Literatură**ARAD,****Str. LAE BARNA 4.****SFÂRȘITUL LUMII**

Bătrânul soare, — milostivul și strălucitul lumii astru, —
 Vorbia c'un frate-al său de pară, — mai mare poate sau mai mic
 Pierdut în cine știe care păragini de nimic albastru,
 De care omenirea încă nu știe până azi nimic...

Și soarele ce stă de-asupra mocirlei noastre de păcate,
 Grăia, prin ale sale raze, de noi, cu depărtatu-i frate:

— De mii de ani eu mă tot mistui, arzându-mi propria făptură,
 De-a pururi milostiv cum sunt, —
 Să dăruiesc într'una vieată, cu-a mea lumină și căldură,
 Acelora cari își zic oameni și se frământă pe pământ...

Dar, vai din toți împătimații câți vii sub vatra mea se știu,
 Nu-i nimenea care'n lumină să poată sta cu fruntea sus,
 Din răsărit pân'la apus,
 Iar dintre cei care de-a pururi în lumea dușilor s'au dus,
 Un singur om, a fost asemeni și-acela s'a numit Isus...

Un singur om, trecând prin lume, n'a vrut nimica pentru sine,
 Unicu-i scop fiind să facă mereu aproapei său bine
 Și'n schimb nimic el să nu ceară....

Incolo, toată omenirea de mai 'nainte și din urmă,
 N'a fost nicidecum decât o turmă

Din care unii, pentru aur, coboară mai prejos de fiară...

De mii de ani eu văd într'una cum păcătoasa lumii humă, —
 Trufașe vietăți de-o clipă, — s'aruncă frate supra frate
 Și'n ghiara patimilor oarbe, se sfâșie și se sugrumă
 Ca fiarele înfometate...

De mii de ani ei tot adună aceiași „bani” și „pietre rare”;
 Mărețe, unii fac palate, — vrând tot mai mult cel care are, —
 De-și'nțelege fiecare

Că, dincolo de pragul vieții când trece, hohotit în plâns,
 De pe pământ nu poate nimeni să ia nimic din câte-a strâns...

De-aceia, cu-ale mele raze, pământul n'o să mai desmierd.
 Și lumea-i plină de păcate am hotărât acum s'o pierd:

Voi stinge vatra de jăratec din care harurile-mi cad;
 Impresura-voi tot pământul cu noapte neagră ca de iad;
 Voi descărca, deasupra lumii sau, mai curat, de-asupra urii,
 Din hău, năprăznicia toată și toată furia naturii:
 Voi rupe orice stăvilare zăpezilor a mii de nori,
 Din vifore nemai văzute voi face șerpi șuerători
 Și nouăzeci de zile 'ntr'una, — pe păcătoasa lumii vieată
 Voi pune, munte-lângă munte: zăpadă, grindină și gheață...

Și-atunci, acei cari își zic oameni, să cadă

Fulgerați de ger,

Cu mâinile împreunate, cu ochi de sticlă către cer,

Incremeniți, — statui de gheață, — sub valurile de zăpadă,

Ca 'n veci de veci să nu mai vadă,

Din noaptea marelui dezastru,

Icoana mea strălucitoare și bolta cerului albastru!...

Așa grăi bătrânul soare, prea depărtatului său frate,
 Punând un nor, să nu mai vadă a noastră baltă de păcate.

Atunci, privind numai o clipă, pe calea vieții înapoi,

Eu, — picătura de noroi, —

Simții adânc fiorii morții, cum o să-i simtă 'ntreaga turmă,

Dar prea târziu, că poate mâine e judecata cea din urmă.

V. Militaru

ISUS — APĂRĂTORUL CELOR SLABI

Biblia ne prezintă pe Isus ca un bun apărător pentru mulți. Toți cei slabi, găseau la El tărie. Cei apăsați găseau în El ușurare, cei disprețuiți erau de El considerați și cei nedreptățiți, tot la El aflau singurul refugiu.

Apărătorul copiilor (Matei 19:13). „Atunci l-au adus niște copilași să-și pună mâinile peste ei și să se roage pentru ei. Dar ucenicii îi certau”.

Trebuie să fi fost niște clipe solemne, momentele în care Domnul Isus — având mâinile întinse peste ei și ochii ridicați spre Ceruri — se ruga pentru copilași. Trebuie că au fost minunate acelea rugăciuni, în care Domnul Isus cerea protecție, ocrotire, Părintelui, pentru micile ființe din jurul Său! Cu cât drag și bunăvoință răspundea Dumnezeu la acelea rugăciuni!

Isus cunoștea influența mare pe care o are lumea din jur asupra copiilor și pentru acest fapt s'a simțit obligat să-i încredințeze Părintelui Atotputernic, iar El să le fie apărător. Apostolii au protestat. Cu toate acestea aflăm scris că Isus nu a renunțat la serviciul acela nobil, ci numai, după ce S'a rugat pentru ei, a plecat de acolo.

Ce slabi sunt copiii! Dar ce tare e Acela, care se oferă să le fie protector! Să aducem totii copilașii la El — să-i binecuvinteze, să-i ferescă de influența rea a lumii, pentruca astfel să avem o generație viitoare plină de promisiuni glorioase.

Apărătorul unei femei păcătoase (Luca 7:37—48).

În gândul lor, cei dela masă, condamnă pe această femeie care stă la picioarele lui Isus și cu lacrimile ei spală picioarele, iar cu părul capului le șterge. Cât era ea de neputincioasă în fața sfințeniei pretinse, a fariseilor. Cine o va ajuta în starea în care se găsește? Cine va apăra cauza sa? Cine va spune că lacrimile ei, sunt lacrimi sincere de pocăință, dacă nu Isus?

Isus o înțelege și prin urmare o ajută.

O altă femeie, tot își aștepta sentința care după lege, urma să fie uciderea ei. Mai câteva momente și pentru ea, soarele nu va mai lucii. Ce mai poate ea face? Ni-

mic! Plângea, așteptând clipa în care prima piatră va zdrobi capul ei... Tocmai atunci când se credea mai slabă și fără nici o putere, când nu mai vedea nici o șansă de scăpare, tocmai atunci era liberă. Apărătorul ei era aproape, e tocmai în persoana Aceluia pe care-L credea că e condamnatul. Acuzatorii plecaseră, demult. Ea e singură cu Isus, căruia îi poate spune toate păcatele sale, îi poate promite pentru viitor. El o crede. O ajută. O apără. El ia toată povara pe Sine. Ce minunat apărător este El! Să aducem la El viața noastră, împreună cu slăbiciunile noastre. Ne va primi desigur!

Apărătorul unei femei slabe (Luca 13:10—16).

De doisprezece ani, e gârbovă, sărmana și acum când îi iese în cale Binefăcătorul și-o vindecă de neputința sa — fariseii găsesc ceva de obiectat: „Veniți de vă vindecați în celelalte șase zile și nu în ziua sabatului”. Ce plini de ură erau împotriva ei! Dacă s'ar fi putut, o reduceau în starea ei de mai înainte. Dar Acela care a vindecat-o, vrea ca fericirea ei să fie completă. El răspunde în locul ei.

Ce bine e să ști că Domnul e de partea ta. „Fătarnicilor”, le zice El. Și apoi: „Ea, care este o fiică a lui Avram...”

Ce mult o ridică pe ea și cât îi înjosește pe ei. Oricât ar fi lumea aceasta de nedreaptă, suntem fericiți că la „El” există dreptate, egalitate.

Apărătorul ucenicilor speriați (Ioan 18:8).

„V'am spus că Eu sunt, Deci, dacă mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă”.

Grija (Sa) pentru ai Săi, a atins aici punctul cel mai culminant. Când soldații romani, înarmați înaintea spre micul lor grup — și după ce Isus se prezintă de două ori, ca fiind Acel căutat — cu un ton atât de liniștit, cere protecție pentru ai Săi. El e dispus să fie prins singur, judecat singur și să moară singur. Nu cere îndurare! Ordonă un singur lucru: „Lăsați pe aceștia să se ducă!” Și ei au fost lăsați fiecare în pace. Doi l-au urmat „de departe”, doar. Vreți o dovadă mai puternică decât aceasta, de grija Sa minunată pe care o are față de noi? Nu e nevoie!

Dacă, atunci când era legat, robit pentru fărădelegile mele și a tale nu a uitat să se roage pentru noi cari nu-L cunoșteam, cu atât mai mult acum, când venim la El, cerându-I să ne fie apărător, în lupta vieții noastre grele, ne va asculta.

Oricine ai fi și orice te-ar apăsa, El se oferă să-ți fie un bun apărător. De ce să-L refuzi? Incredete-te cu totul în El. Chiar acum, descopere-I secretul tău, cere-I lămurire, ajutor — El te ajută sigur. Numai: încrede-te în El.

Seracu Iosana

UN DRUM PENTRU RIDICAREA BISERICILOR : EVANGHELIZAREA

(Urmare din pagina 1-a)

Corneliu, Fapt. 10, unde ingerul a venit numai de l-a îndrumat să trimită după Petru, care a putut să-i predice Evanghelia. Apoi pe drumul Damascului, Domnul Isus chiar nu îi spune lui Saul cum poate fi mântuit, ci îi trimite pe Anania. Evanghelizarea e o răspundere pe care trebuie să o îndeplinim.

Văzând aceste cauze, să căutăm să aducem evanghelizarea în bisericile noastre, cari, cu ajutorul ei, vor crește în putere și în număr. Bisericile noastre vor deveni mai vii, mai înfloritoare și mai mari, și, tot prin aceasta, vom da dovadă că ascultăm de Domnul Isus. Deci trăiți și lucrați pentru mântuirea altora în iarna aceasta.

Calendarul pe anul 1941

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1941, se află sub tipar și în scurt timp va fi gata și pus la dispoziția frățietății.

Ne-am dat silința ca și de data aceasta să punem în mâna poporului nostru un calendar bun și pe cât posibil de eficient.

Grăbiți-vă și comandați numărul de bucăți de care aveți trebuință. Anul trecut cei ce s'au grăbit să comande, au fost serviți. Cei ce au întârziat cu comanda, cu tot regretul nu i-am putut servi. Nici anul acesta nu vom scoate un număr mare de bucăți, căci materialele sunt scumpe și de aceea grăbiți-vă și comandați depe acum calendarul pe 1941. La expedierea calendarului se va ține seama de ordinea, în care s'au primit comenzile.

De asemenea, anunțăm pe frați, că se află sub tipar „Calendarul Biblic” pe anul 1941. Calendarul mic cu lecțiunile școlii duminicale și câte un text biblic pentru fiecare zi, și poate fi comandat odată cu calendarul mare.

Condițiile de vânzare sunt următoarele:

Costul calendarului mare este de lei 12 bucata. La o comandă

de 20—25 buc. se acordă rabat de 15%. La o comandă de 50—100 buc. se acordă rabat de 20%. La o comandă de la 100 buc în sus, se acordă rabat de 30%.

Costul calendarului mic este de lei 3 bucata. La comanda de pe-

ste 10 buc. se acordă rabat de 20%. Toate comenzile se trimit numai contra ramburs.

Toate comenzile se vor adresa: „Depozitul de Literatură”, strada Lae Barna Nr. 4, Arad.

Cum poți distruge o biserică

1. Nu mergi regulat la casa de rugăciune.
 2. Dacă vii la casa de rugăciune, vino totdeauna târziu.
 3. Dacă e timp ploios, frig sau cald, nu te osteni să mergi la casa de rugăciune, unde se întrunește biserica.
 4. Vino la casa de rugăciune numai cu gândul de a critica.
 5. Să nu te rogi pentru predicator sau pentru biserică.
 6. Dacă ești în casa de rugăciune, nu cânta cu ceilalți.
 7. Nu lua parte la orele de rugăciune ale bisericii, iar dacă te duci, nu te ruga.
 8. Nu încuraja pe predicator, ci spune altora slăbiciunile lui.
 9. Dacă vezi un străin în casa de rugăciune, nu da mâna cu el și nu-l invita să mai vină și altădată.
 10. Să nu încerci să chemi pe cineva la casa de rugăciune.
 11. Nu contribui cu banul tău la misiunea și la celelalte nevoi ale bisericii.
 12. Nu contribui cu banul tău pentru vreun lucru bun, ce se face în biserică.
 13. Lasă tot lucrul bisericii să-l facă predicatorul că, doar pentru aceasta primește leafă.
 14. Silește-te și fă în așa fel, ca onorariul convenit predicatorului să întârzie.
 15. Dacă predicatorul nu te vizitează de câte ori ai pofti, atunci fii rece față de el. El ar putea să te viziteze mai des, căci n'are alt lucru. Așa îți zici tu.
 16. Nu te abona la nicio revistă creștină și nu cumpăra nicio carte din biblioteca bisericii.
 17. Caută să stăpânești asupra bisericii.
 18. Dacă vezi pe vreun membru, lucrând în biserică și lucrul lui e încununat de Domnul cu succes, începe a-l critica.
 19. Nu vorbi cu nimeni despre Domnul Isus, aceasta e treaba predicatorului.
 20. Nu lua parte la școala duminicală. Aceasta e numai pentru copii și pentru cei ce nu știu așa de bine Biblia, doar nu te-ai face copil și doar nu ești așa de neștiutor ca alții.
 21. Nu te îngriji de casa de rugăciune și de buna ei întreținere. Îngrijește-te numai de casa ta, ca să fie cât mai frumoasă și cât mai bine întreținută.
 22. Nu lua parte la ședințele bisericii, și dacă iei parte, nu vorbi și nu da sfatul tău bun.
 23. Nu lua parte la nicio întrunire, fie cor, oră de educație sau studiu biblic.
 24. Dacă ești bolnav, nu anunța predicatorul și în caz, ca nu te vizitează neștiind că ești bolnav, vorbește-l de rău.
 25. Dacă vezi că, în biserică este pace și unire, caută să faci desbinare.
 26. Nu primi sfatul nimănui, fă-te mai inteligent ca toți.
- Dacă faci aceste lucruri, înseamnă că distrugi viața duhovnicească a bisericii lui Hristos, pe care El a răscumpărat-o cu prețul sângelui Său.
- Iar dacă vei lucra la edificarea bisericii lui Hristos și la lămurirea împărăției lui Dumnezeu și pe tine și pe alții te vei salva.

Privind spre un pom lovit

Un credincios, fiind asuprit de necredincioși, fu mângăiat când văzu într-o zi niște copii aruncând cu pietre într-un pom. Ce și-a zis? „Dacă pomul acela n'ar fi avut în el nicio roadă, hotărât că nimeni n'ar fi aruncat cu pietre în el”. Atunci, s'a rugat astfel: „Doamne, fă-mă să mă uit nu la vorbele rele cu care lumea aruncă în mine, ci la roada Duhului, care trebuie să mă împodobească!”

Îmbrăcămintea și podoaba femeii

de E. Truta

„Vreau deasemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cucinicios, cu rușine și sfială”. (1 Tim., 2, 9.)

Din ziua aceia de demult, când Eva și-a făcut primul ei „șorț din foi de smochin”, îmbrăcămintea femeii a fost un subiect nesfârșit de discuție și din partea bărbaților și a femeilor.

În țările, unde se poartă un costum național, se face economie și de timp și de turburări. Stilul rămâne neschimbat, nepoarta îmbrăcându-se la fel ca bunica și adesea purtând chiar acelaș costum. Din nenorocire, în multe locuri, stilul vechiu și frumos începe să dispară și îi ia locul unul comun și neartistice.

Îmbrăcămintea femeilor s'a schimbat foarte puțin în Palestina, dealungul secolelor și se aseamănă mult cu cea purtată de bărbați. Haina principală este un fel de cămașă albă, lungă și largă, și pe deasupra o mantie făcută dintr'o stofă colorată, care în timpul din urmă are de obicei puțină broderie, care indică partea țării, de unde vine purtătorul ei. Un văl lung acopere capul și umerii; acesta servește uneori de sac, pentru dus unele lucruri, dacă i se înoadă colturile. Rut se servește de el, ca să-și ducă grâul. (Rut, 8, 15).

Și femeile beduine de azi își duc copiii în el. Sandale, fără ciorapi, încălță piciorul. Podoaba principală a femeii, fie ea din clasă înaltă sau nu, este un sir de monede de aur și argint, purtat pe frunte sau în jurul gâtului. Această salbă este o parte din zestrea ei. Poate că moneda pe care a pierdut-o femeia, era din solba ei, „căci ea a chemat pe prietenele ei, ca să se bucure, că a cășit-o.” (Luca 15:8-9).

Femeile din țările orientale sunt cunoscute pentru dragostea lor de măreție în îmbrăcămintea. Când credinciosul Eliezer se duce să-i caute lui Isaac o soție, el luă cu sine zece cămile încărcate cu daruri. La prima întâlnire cu Rebeca, el i-a dat „un cerceț de aur și două brățări pentru mâini”. (Gen. 24, 2). Avraam, care stia cât de mult iubeau femeile din zilele lui biuteriile frumoase, i le trimisese. După ce ea primise cererea în căsătorie, solul „scoase scule de argint, scule de aur și îmbrăcămintea, pe care le-a dat

Rebecii”. Aceste lucruri prețioase au aparținut fără îndoială Sarei, al cărei „duh blând și liniștit” este prețuit de apostolul Petru. (1 Petru 3, 4). Mirosele sunt atât de frumos împodobite, că Ioan compară cu „Noul Ierusalim” pe una din ele. (Apoc., 21, 2). „Femeia cinstită” poartă haine de mătase și purpură și toată casa ei este îmbrăcată în stacojii.

(Proverbe, 31, 22). Isaia ne vorbește despre cel puțin douăzeci de articole diferite ale îmbrăcămintei și podoabelor femeiești, cari au fost luate dela fiicele Sionului, nu pentru că ar fi un păcat să le poarte, ci pentru că ele erau mândre și arogante. Ele umblau „cu gâtul întins și priviri posticioase”, zornăind verigile dela picicare ca să atragă atenția.

Mort la războiu în locul altuia

Impăratul Napoleon cel Mare avea nevoie de mulți soldați pentru războaiele pe care le-a purtat. Când era să pornească împotriva Rusiei, a fost chemat la oaste și un om, care era împovărat de o familie numeroasă. Mult îl apăsa pe acest om gândul că, plecând la războiu, familia lui o să sufere.

Omul acesta avea un bun prieten, care nu era însurat. Acela s'a arătat gata să se ducă la războiu în locul prietenului său. Zis și făcut: a fost înscris la regiment sub numele prietenului, pe care-l înlocuia și a pornit în Rusia. Acolo a căzut în luptă. Numele lui a fost trecut pe lista morților.

După un timp, a fost iarăși nevoie de soldați. Din gresală, omul nostru a fost chemat din nou.

Atunci, el s'a dus și a declarat, că a murit. Se înțelege, a fost luat în răs. Inșă el a scos din buzunar

lista cu cei morți și a arătat acolo, negru pe alb, numele său.

— Iată, aici stă scris, că am murit.

— Al! ai avut pe altul în locul D-tale.

— Da, se înțelege.

— Totuși, D-ta trăiești și trebuie să mergi la războiu.

— Nu, pentru țară, eu nu mai trăiesc. Țara nu mai are niciun drept asupra mea. Pentru țară, eu sunt mort.

Pricina a ajuns până la împărat, care a dat dreptate omului și a hotărât, că țara nu mai are nimic de cerut dela el. „Pentru noi, el e mort, căzut în luptă” — a zis împăratul.

Tot așa, Domnul Hristos a murit pentru noi la Golgota, unde Și-a dat chiar viața, pentru ca nici pedeapsa, nici lumea, nici păcatul, nici Satana să nu mai aibă vreun drept asupra noastră.

Corul bărbătesc din Curtici — Jud. Arad

MANA ZILNICĂ

Texte explicate pentru citirea zilnică a Bibliei

Tălmăcirile sunt făcute de fr. NICHIFOR MARCU

Duminică, 10 Noembrie.

Bunăvestirea bunătați

(Isaia 52:1—12).

Starea poporului lui Dumnezeu se aseamănă cu starea noastră, Dumnezeu îndeamnă poporul să se trezească. Dumnezeu nu se poate folosi de nimeni care are ochi, dar nu vede pentru că doarme. Poporul ales trebuia să vegheze la dorința și voința lui Dumnezeu totuși ei lucrau invers. După ce s'a trezit Dumnezeu, îi zice: „Scutură-ți tărâna de pe tine”. Numai când duhul lui Dumnezeu deschide ochi cuiva, atunci vede tărâna de pe el. Unii sunt îngropați până la genunchi, alți până la piept, alții numai ochii li se văd din tărâna, iar alții sunt complect, îngropați ca în mormânt. Puțini sunt liberi, pășesc peste tărâna spre fericirea eternă. Cel eliberat de tărâna, poate aduce și altor aceasta veste bună, atunci se îndeplinesc cuvintele scrise: „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vesti bune”. Acolo se vede bucurie, mângâiere, putera și mântuire.

Luni, 11 Noembrie.

Lucrarea fiecărui om

(I Cor. 3:8—20).

Aici este ceva cu totul minunat, iar în telepciunea lui Dumnezeu se vede desăvârșită. Ce mult se ascunde aici? Lucrarea de mântuire a Evangheliei este o lucrare cu totul divină la care este angajat și omul. Cum oare să concureze împreună Dumnezeu cel de trei ori sfânt și omul nespun de păcătos? Chiar dorința firei vechi de a lucra la Evanghelie este un păcat. După cum este scris: „Nu este un om pe pământ care să facă bine fără să păcătuiască” (Efes. 7:20). Pentru că în dorul dorinței bune se ascunde interes, dorință de a face ceva mai pe sus, gelozie, dorință după slavă și alți serpi veninoși. Mulți pot îmbătrâni cu astfel de nenorociri. A fost așa ceva și în Pavel? desigur, altfel n'ar fi fost normal. (Rom. 7:24). Dar încetul cu încetul Dumnezeu l-a trecut prin cuptorul de foc, până ce toată zgura s'a topit. Numai atunci poți lucra bine, cu succes când Dumnezeu te-a ținut îndeajuns în cuptorul încălzit, când zgura a fost aruncată, iar pe aurul vieții tale strălucește chipul turnătorului divin.

Marti, 12 Noembrie.

Daruri spirituale

(I Cor. 1:13).

Chestiunea darurilor este frumoasă. Adevărul este foarte mare. Fiecare are anumite daruri, nimeni nu este fără dar. Cum e aceasta? Azi prin biserică putem vedea un dar sau două: predica și

cântarea. Totuși fiecare are un talant sau un dar special. Nimeni nu poate cunoaște darurile sale până ce n'a venit în mod special în contact cu Dumnezeu. Marele scriitor ucrainean, Gogol, care după întoarcerea lui la Dumnezeu, deveni un descoperitor de daruri în alți, el fu întregat de o doamnă care se întoarse la Dumnezeu: „Ce daruri pot avea cu D-ta”, îi zise marele scriitor. „Ai darul nevăzut, că acolo unde ești, nimeni să nu înjure, să nu vorbească urât, ci toți să asculte cu mulțumire ce vei spune”. În biserică din Chișinău darurile erau foarte clar văzute. Ușierul era parcă din cer căzuț la locul lui, fiecare știa că acesta i darul lui. Cel ce făcea colecta era așa de potrivit, pentru că numai văzându-l, te simțeai îndemnat de Domnul să contribui cu plăcere. De bună seamă ei posteau vreo două zile pe săptămână ca Dumnezeu să lucreze prin darurile lor. Un dar care nu-i pus în contact cu Dumnezeu dispăre. Roaște să-ți cunoști darurile.

Miercuri, 13 Noembrie.

Grijiți unul față de altul

(I Cor. 12:14—31).

Aici putem vedea modelul unei biserici spirituale sănătoasă. Aici putem vedea dacă ești sufletește sănătos sau nu. *Botezați și adăpați dintr'un singur Duh.* Mai întâi fiecare membru din biserică trebuie să fie ars de Duhul Sfânt, apoi Duhul Sfânt le unește, le face o simțire, o voință, o dorință. Apoi ca să se mențină în starea aceasta trebuie ca să se adape din acelaș Duh. Așa după cum nervi au menirea să țină mădulele corpului în legătura constientă, exact așa Duhul Sfânt are menirea de a ține legătura strânsă între membri bisericii. Foarte mulți din membri bisericii sunt paralizați. Nu simțesc lipsa predicatorului, nu simțesc lipsa cutărui frate. Adică el care este ochi nu vede lipsa picioarelor. Aceasta ne arată ca nervul de legătură este rupt. Adică dacă nu vezi nevoia de legătură cu alt frate, atunci înseamnă că n'ai legătură cu Duhul Sfânt. Aici este chinul și suferința predicatorului sau a membrilor sănătoși. Pugăciune și stăpînță pentru că Duhul Sfânt să biruiască în viața fiecărui.

Joi, 14 Noembrie.

Ca oameni înțelepți

(Ef. 5:6—17).

Cine oare poate spune, care oameni sunt înțelepți? Cei care și fac după plăcerea lor sau acei ce ascultă de înțelepciunea eternă și desăvârșită a lui Dumnezeu?

Deci să nu vă întovărășiți deloc cu ei.

Cu cine? Cu oricine, care încetul cu în-

cetul îi injectează în minte, în conștiință lucruri murdare, păcătoase și josnice. Oricine n'ar fi acela care-ți otrăvește ființa, nu trebuie cruțat, ci înlăturat. Cuvântul *deloc*, ia seama, este foarte strict. Dacă spui, că Dumnezeu trebuie ascultat, atunci hotărăște-te până nu-i târziu, și aceasta înseamnă acum.

Intunericul trebuie osândit nu următor. Gândește-te bine, ai ceva în viața ta care, dacă ar fi scos la lumină, te-ar face de rușine? Dacă da, atunci stai, nu faci un pas mai departe, procedează ca om înțelept. Mărturisește păcatul, chiar în public, apoi cere iertare și roagă-i pe frați, să se roage pentru tine. Astfel vei fi pentru veșnicie fericit. De cine vei asculta mai mult de tine sau de Dumnezeu?

Vineri, 15 Noembrie.

Casa Domnului

(Evrei 3:1—12).

Capitolul începe cu frați sfinți, acest titlu nu se referă numai la unul sau la zece dintre primii creștini, ci este titlul pe care l-a purtat oricine, care a fost spălat de păcate. Pentru că Dumnezeu să poată lucra în noi, sfintenia Lui, noi trebuie să avem privirea ațintită spre Hristos. Ce înseamnă oare ațintiți? A rămâne cu privirea nemiscată spre cineva. Pictorul divin, care este Duhul Sfânt, nu poate picta chipul Celui prea înalt în noi, dacă privirea noastră nu este ațintită spre El.

Astfel încetul cu încetul aburii vieții noastre trecătoare începe să oglindească pe creatorul nostru, atunci am devenit o casă a lui Dumnezeu. În toate împrejurările vieții stai liniștit, și privește drept, pentru că altfel împiedici lucrarea Celui prea înalt.

Sâmbătă, 16 Noembrie.

Zidiți sanctuarul Domnului

(Evrei 3:12—19).

Cum zice Duhul Sfânt? „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. Ai în inima ta loc pentru Dumnezeu? Este El stăpân? Când inima începe să se împietrească cu păcate, neascultare, răsvrățire, ușile sanctuarului divin se încuie, iar Domnul în loc să stea în sfânta sfintelor, este alungat afară. Când interesul tău, când planurile tale, ia seama bine, când dorințele tale nu trec întâi pe la Dumnezeu, atunci sanctuarul din viața ta este încuiat, părăsit, ruinat. Atunci Duhul lui Dumnezeu prin gura Apostolului ne îndeamnă, dar și ne roagă: „Luați seama fraților”. Nu cumva păcatul să-ți ruineze ce ai mai bun și mai scump — sufletul.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN COMUNA OPATIȚA, JUD. TIMIȘ, în ziua de 19 Octombrie a. c., a avut loc înmormântarea fratelui Simion Treta. Predicarea cuvântului lui Dumnezeu, s'a făcut de către frații Gruia Ioan și Refiață Bendu a luat parte mai multe suflete din comuna și încă din Gătaia, Șipet, Bîrda, Sângeorge și Deta.

IN BISERICA BAPTISTĂ DIN COM. GĂTAIA, JUD. TIMIȘ, în ziua de 27 Octombrie 1940, a fost botezul Nou Testamental a trei suflete, un tânăr din loc și doi din comuna Șoșdia. Actul botezului l-a îndeplinit fr. Ioan Gruia, Cuvântul Domnului l-au vestit mai mulți frații; punerea mâinilor pe noui botezați a fost făcută de către fr. Estmiu Sâmbătean. A cântat corul din Șipet, condus de fr. Dumitru Șutu. Un duet de doi frați tînări a cântat. Tinerii și fecioare au declamat mai multe poezii. Au luat parte un popor numeros din 10 comune.

BISERICA DIN GRĂDINA, JUD. CONSTANȚA, în ziua de Duminică, 27 Octombrie a. c., a avut un frumos program al tineretului, condus de fr. Nicula Ion. S-au declamat multe poezii și sora Ana Brădiceanu a istorisit istorioara: „Cuvântul pierdut”.

După program a avut o întrunire a soc. fetelor „Crinul”, acceptând mai multe îndrumări pentru bunul mers a societății.

Certificate pentru casele de rugăciuni și pentru lucrători, se pot comanda dela FR. M. DUMITRAȘCU, PLOEȘTI, ALEEA I-a GH. ASACHI. Costul certificatelor pentru casele de rugăciuni e de un leu bucata, iar pentru cele de lucrători 12 lei bucata. Se trimite numai contra ramburs.

• • •

De asemenea nu uitați să vă procurați Statutul de Organizare al Cultului Creștin Baptist din România. Comandați dela Depozitul de literatură, str. Lae Barna Arad.

• • •

Rugăm toate comunitățile să trimeată cât mai neîntârziat, casierului Uniunii, cotizația de 4 lei de membru.

IN BISERICA BAPTISTĂ DIN LUDUȘU DE MUREȘ, în ziua de 13 Octombrie a. c., a avut o frumoasă serbare cu ocazia botezului îndeplinit de către fr. Flueraș Mihail din Sighișoara, unde 5 suflete au mărturisit, că vor servi pe Domnul toată viața lor. Din cuvântul Domnului au vorbit fr. Coman Simion din Gherdea-Română. Domnul să binecuvinteze nouile plante în via sa.

BISERICA BAPTISTĂ DIN MEDIAS, în ziua de 9 Iulie a. c., a avut o frumoasă serbare cu ocazia unui botez Nou Testamental cu 5 suflete, cari prin mărturisirea lor personală au fost botezați în numele Sf. Treime. Botezul și programul au fost conduși de predicatorul cercului Flueraș Mihail. Domnul se ajută pe nouile plante în via Sa cerească și spre mântuirea altor suflete.

DE LA UNIUNE Anunț important

Intrucât, datorită împrejurărilor vitrige prin care trece întreaga lume, congresul Uniunii Comunităților Creștine Baptiste din România, ce urma să țină anul acesta, nu se poate ținea, urmează să se întrunească membrii comitetului Uniunii.

Astfel sunt rugați stăruitor, să facă tot posibilul, fiecare membru al comitetului Uniunii și să ia parte la această convenire, unde se vor rezolva toate chestiunile de ordin general ale cultului creștin baptist din România.

Această convenire va avea loc în zilele de 14 și 15 Noembrie 1940, la Arad. Toți membrii comitetului sunt rugați să sosească în ziua de 13 Noembrie a. c., pentru a putea discuta diferitele probleme în secțiunile respective, pentruca apoi să poată fi luate în desbatere de întreg comitetul.

La sosirea în Arad, membrii comitetului vor trece pe la redacția „Farului”, de unde vor lua toate informațiile necesare.

Frații refugiați din teritoriile cedate care fac parte din comitetul Uniunii, sunt rugați să ia parte la această convenire, deasemenea și acei membri ai comitetului cari sunt concentrați și pot obți-

ne o permisie pentru acele zile, sunt rugați să ia parte la întrunirea comitetului. Este absolut necesar să ia parte toți membrii comitetului, NICI UNUL SĂ NU LIPSEASCĂ.

Membrii comitetului sunt rugați să aducă cu ei toate cazurile ce interesează organizațiile bisericicești pe care le reprezintă. DEASEMENEA SUNT RUGAȚI SĂ ADUCĂ ȘI COTIZAȚIA DE 4 LEI PENTRU BIROUL UNIUNII. Sunt rugați în mod deosebit să nu uite lucrul acesta.

Președinte,
IOAN SOCACIU.

Secretar general,
M. DUMITRAȘCU.

NOU

NOU

Aducem la cunoștință, că a ieșit de sub tipar o broșură cu titlul „Îndrumător” în Noul Testament. O carte mică, foarte folositoare, în care sunt așezate cc. 2000 citate în mod alfabetic, cu care ușor putem se afla multe cuvinte și texte, trezind în sufletul cetitorilor dorința de a citi Noul Testament.

Grăbiți-vă a o comanda, fiindcă nu am tipărit prea multe. Se află la Redacția „Farul” și C. Bihorului 13, Arad. 6 lei bucata.

FAPTE, PILDE și IDEI

„In dar, și eu n'am știut”

La un congres al Alianței Mondiale Baptiste, ținut acum câțiva ani în Stockholm, cu un delegat român s'a petrecut ceva ciudat. Se spune că regina a pregătit o masă mare pentru toți delegații congresului. În ziua hotărâtă, câteva vaporase frumoase au venit după delegați și i-au dus pe toți la o livadă încântătoare unde au fost mese bogat încărcate. Toți delegații s'au dat jos și s'au așezat să mănânce. Delegatul nostru însă, se plimba printre mese. Cum nu se puteau înțelege cu el din cauza limbii, cei ce serveau au vorbit cu un alt delegat, tot român, ca să-l întrebe că de ce nu mănâncă. Acesta se duse și-l întrebă, iar celălalt răspunse: „Bine, dar mâncarea asta costă scump și eu n'am atâția bani”. După ce îl făcu să înțeleagă că totul era gratuit, el se așeză la o masă zicând: „In dar, și eu n'am știut”.

Cetitorule, oare tu nu stai cu mântuirea așa? De ce nu vrei să o primești, ți-e frică că te costă prea mult? Nu. Ea e gratuită, e prin harul lui Dumnezeu. Nu trebuie să plătești nimic, ci numai s'o primești. Nu vrei să faci asta chiar acum?

Camelionul și prada

Camelionul, care e un animal mic și care trăește prin unele părți, e foarte ciudat. Pe de o parte, se spune că, el își schimbă culoarea lui după culoarea locului în care se află, așa că se apropie, fără să fie observat, de insectele cu care se hrănește; pe de altă parte, el atacă prada cu o repeziune uimitoare. Se spune că are o limbă lungă pe care o aruncă, ca și pe o săgeată, asupra prazii pe care o și înghiți momentan.

Cam în felul acesta lucrează și vrăjmașul sufletelor. Întâi se preface, se schimbă ca să nu-l cunoști și apoi, în mod fulgerător, te atacă. De aceea „fiți treji, și veghiați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răgnește și caută pe cine să înghiță” (I Petru 5:8).

Dorul după Casa Domnului

Un bătrân lucrător al Impărăției lui Dumnezeu, odată spunea între altele că, pe când el s'a întors la Domnul, nu prea erau case

de rugăciune și nici frați prin apropiere. El însă, dorea mult după închinăciunea cu alți copii ai lui Dumnezeu. La vreo 60 km. se aflau mai mulți credincioși, cari aveau și o casă de rugăciune. Din cauza dorului său sufletesc, el mergea adeseori până acolo. Săptămâna întreagă muncea din greu, iar pentru Dumineca, el căuta să ajungă la casa de rugăciune. Drumul era obositor căci trebuia făcut pe jos, totuși s'a dus. Dar astăzi...? Sunt atâția cari nu merg nici la casa de rugăciune din satul sau orașul în care trăiesc, dar cum să meargă mai departe. Oboseala să fie oare cauza? Nu, ci lipsa de dor și râvnă pentru casa de rugăciune. „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:25).

Bătuți prin viclesug

În Istoria Antică este o legendă care poate avea un adânc înțeles spiritual. Se spune că, într'o luptă împotriva cetății Troia, dușmanii greci nu au putut pătrunde nicidecum în cetate din cauza că aveau ziduri foarte bine întărite. Au luptat zece ani, dar totul a fost în zadar. În armata grecilor însă, se afla un om foarte viclean, numit Ulisse. Acesta în cele din urmă, plănuiește o altă metodă de luptă. El porunci să se facă un cal mare de lemn, în care a băgat mai mult soldați. Acest cal fu adus la porțile Troiei și lăsat acolo, iar armata toată se sui în corabii și se depărtă de zidurile cetății. Oamenii din turnurile de pe zidurile Troiei, cari erau puși acolo pentru observare, au dat de veste conducătorilor cetății spunând că dușmanii s'au retras și că au lăsat doar un cal de lemn lângă poartă. Conducătorii s'au bucurat că au scăpat de dușmani și au poruncit ca poarta să fie deschisă și să fie tras înlăuntru calul de lemn. Fără să bănuiască ei că moartea e acolo, L-au tras, au încuiat iarăși porțile și s'au așezat pe chefuit. În timpul nopții, soldații, cari erau înlăuntru, au ieșit din calul de lemn și s'au dus de au deschis poarta tovarășilor lor, cari s'au reîntors pe în-

țunerec la zidurile cetății. Acesta au intrat cu toții și au cucerit cetatea.

Oare nu se întâmplă așa și în viața spirituală? Din cauza că lași un păcat singur să intre în viața ta — păcat cărui nu-i dai nici o importanță — poți să ajungi robit de vrăjmașul. El e foarte șiret, păziți-vă bine! „Feriți-vă de orice se pare rău” (I Te 5:22).

Scăpare în Isus

Se spune despre Giovane Păpini, autorul cărții „Viața lui Isus”, că era un mare ateu. Așezându-se necredincios a trăit până în timpul războiului mondial, când în curcăturile războiului și dușmănia oamenilor au făcut ca el să găsească scăparea în Isus Hristos. Și numai în Isus a putut să găsească ceea ce a căutat în viață întreagă, iar cartea a devenit mărturisirea credinței sale.

De multe ori, abia când ajungi în greutate, îți dai seama bine de nevoile sufletului și cauți alinare. Dacă ești zdrobit aici în lume și apăsător de sarcini grele, vino la Domnul Isus și El te va ușura și îți va da odihnă.

Vinovat de sângele altora

Nu de mult, pe o linie s'au ciocnit două trenuri, iar rezultatul a fost: câteva vagoane sfărâmate și mai mulți răniți și câțiva morți. Ancheta care a făcut cercetări, a stabilit că ciocnirea s'a făcut din cauza unui ac automat care nu funcționat, iar vinovăția o poartă acarul, care nu și-a făcut datoria destul de bine. El s'a bizuit pe acul automat și n'a mai făcut cercetări. Din această cauză a fost pagubă, suferință și chiar moarte.

Dragă frate, tu îți faci datoria destul de bine? Oare nu e pagubă în lucrul lui Dumnezeu, nu sunt atâția cari suferă și alții oare mor în păcat, din cauza că tu nu ești la datorie? Cine poartă răspunderea? Desigur numai tu. De aceea caută și îți îndeplinește slujba cu multă scumpătate și ve fi curat de sângele altora.